

Lovas Sz. Judit

Samael megkísértése

A büszkeség annyira nem fontos,
nem létfeltétel. Igazából szépséget sem ad
az ember életéhez.

Ha adna, akkor minden bizonynal
nehezebb lenne róla lemondanom,
de így, nem hiányzik.

Furcsa gondolataim vannak,
amikben összefüggést találok.
Könnyebb egyedül új helyekre mennem,
mint külön értékkel terhelten,
jutalmad ezüst lakat a számon.

Ha a tarkódon a nyakszirteden megpihenő
kéz dicsér meg, hogy rácsuktad
erényövedre a napot,
míg a fák árnyéka, mint gazdátlan béklyó ragyog,
mert így kellett tenned, mert ezzel bízott meg,

akkor talán a megbízatásod, a küldetéstudatod
lesz az, ami nem rezzen, ha eloldalog a büszkeséged,
és csak reméled, hogy nem rombolja le
távozása a méltóságodat.

Azt, hogy csak jelképesen vagyok
a tiéd, mindig tudtam,
ahogy azt is, hogy a lelkeket valóban egy, a makacs
szenvedélyeimhez
való, igazi ragaszkodás mételyezi meg.

Sokkal erősebb hatalmaktól félek,
amik hűségemet próbára teszik:
nem incselkedésed az; ezért a tulajdonjogodhoz
én is ragaszkodom, mert olyan vagy nekem,

mint az álomfogó, melynek gyöngyös
hálójában a Király fennakad,
és pont úgy, ahogy megzabolázott
kísértethez, familiárisodhoz illik,

nem oltom el vörös gyertyádat,
aggályosan őrizve tisztaságomat,
úgy, ahogy gonosz lelkeimtől kitelik.
De ezt csak neked mondom,

aki nem hisz engem rossznak:
nem rettent el nagy fekete madarad
kézzel font kalitkád,
roskadozó életed – igazából gyönyörködöm benne –
még akkor sem, ha tollaimat az álomfogóba szótted.

A parányi tépéseknél egyéb fájdalomam nincs,
és negyvenöt évvel még mindig fiatal vagy.
Boszorkány,
mondd, mit tettél velem?
Kérdezném, de félek,
bármilyen szelíden, megbotlasz majd tőle a mohalepte
sziklán, ezért inkább hallgatok,

tartózkodva attól, hogy a gőgömet csodálkozásnak tettessem,
még első Mesteremtől láttam ezt a fondorlatot.
Csalásunk mára holdezüst lián,
mely magába fogódzik az elkorhadt fa híján,
bőrünk, menekülő kísértet bőre,
mely úgy hull alá a semmibe,
hogy a szellemtől leválva elcsontosodik.

Magamban az erdő kék árnyékát keresem,
és nemcsak széthasadt lepel-foszlányait,
hanem arcait a Szentnek,
ami álomfogód rácsain virágozik,
fekete, szőke, barna és vörös
hajukból fonva hálómát,
hogy ne gúnyoljam, ha farkasbőrbe bújt
sámánként eljáród bárány-táncodat, noha a
szívemen nyílt harangvirág gyertyakoppantó.

